

Norske Landmænd,

udgivet af J. Schrøder.

N° 23.

Fredagen den 5. Juni.

1857.

Om Kaniner.

Kaniner holdes i andre Lande ikke som hos os blot for Fornøielses Skyld. Dens Kjød benyttes i Husholdningerne og afgiver Mæret rundt et sundt Næringsmiddel for Tusinder af Familier, som ikke have Leilighed til at nyde de dyrere Kjødspiser. Besøger man Torvene i Udlandets større Byer, overskaffes man ved den livlige Handel, der drives med slagtede Kaniner, og man faar Indtrykket af, at Kaniner paa mange Steder ere uundværlige i den mindre Bemidlede's Hus. Letheden i at føde dem og deres store Frugtbarhed gjør, at de kunne holdes ligesom Hjæderkræ uden synderligt Bryderi, naar engang for alle deres Huse ere anskaffede eller hvor Blads dertil gives Kanningaarde ere indrettede.

Hos os holdes nok Kaninen i Regelen kun for Fornøielses Skyld. Man ser den sjelden spist, og saavidt vides er ogsaa Værdien af dens haarige Skind upaaagtet, medens Hattemagerne aarligen indføre store Kvantiteter Kaninhaar fra Udlandet, navnlig fra England.

Indrømmes det ogsaa, at ferskt Kjød for Byboerne endnu er saa billigt, at den fattige kan anskaffe det en Gang om Ugen for sig og Familie, saa har Redskriveren dog paa mange Steder inde i Landet været Vidne til, at Arbeidsklassen, hvor den gaar paa egen Kost, halve Mæret igjennem Sjelden har anden Sugl til Brodet end den evige Spegeflid og kun nu og da et Stykke speget Klæst eller Kjød. Om ferskt Kjød er der aldrig Tale uden ved Nedslagtingen om Høsten, og selv da faar den fattige paa Landet, naar han ikke har et Faar at slagte, neppe stort Andet til sin Gryde end Forvelingsmad fra de større Gaarde. Hvad her er sagt lyder maasse for den med Forholdene Ubeskjendte som Overdrivelse, men er dog den rene Sandhed.

I Kaniner har den Uformuende et Middel til Mæret rundt at skaffe sig en sund Kjødspise, og for om muligt at bidrage til almindelig Udbredelse af Kaniner som Nyttedyr er det, at nogle Enkeltheder ved dette Dyrs Kjød og Pleie hidrættes.

I ydre Stabning og Udseende har Kaninen stor Lighed med Haren men adskiller sig blandt Andet fra Haren deri, at den bor i Jordhuler, som den lig Muldvarpen selv graver, medens Haren bor og yngler over Jorden. Man siger at disse Dyr have en naturlig Afsky for hverandre, saa at de sjelden findes sammen i samme Strøg. Kaninen, der oprindeligt skræmmer sig fra de varme Lande, findes

ogsaa ude i vort kolde Klima, naar den tillades at grave sig Huller, til hvilken Ende en passende Jordbøi sammenlægges i Kanningaarden. Skal den holdes i Bur maa dette henseettes i Stald eller Fjøs om Vinteren. Da Kaninen uafslædig graver i Jorden, naar dertil gives Leilighed, maa Kanningaarden enten anlægges med Fjæld til Undergrund og Bord eller Stensætning ved Siderne, eller hvor Grunden ikke er Sten, maa ogsaa den bord- eller stensættes. Kaninburet gjøres af Bord og se ud som et Stab indelt i Gylder fra nederst til øverst. Hver Gyldedeles i to Dele, hvoraf den mindre tjener til Rede og den større til Fodringsrum. I Mellemvæggen anbringes et Hul til Gennemgang. Begge Rum forsynes mod Forsiden med Døre, hvoraf Døren til Fodringsrummet dannes af Staaltraadgitter saa tette, at Mus og Røtter ikke kunne komme igjennem, og Døren til Redet er af hele Bord, da Kaninen i Redet vil have det mørkt for sig og Unger. Hvert Bur eller Etage i Skabet bør være 1 Alen højt og 2 Alen langt, hvoraf Fodringsrummet 1½ Alen Buret kan have indtil 4 Etager og bør det Nederste hvile paa en 1 Alen høj Fod, at ikke Fugtighed skal trænge ind.

Kaninen gaar svanger i 30 Dage og føder gennemsnitlig 5 Unger. Disse bør være hos Moderen 3 Uger a 1 Maaned, hvorpaa Hunnen bringes til Hannen, saaat man regelmæssig faar Unger hveranden Maaned. I vort Klima bør man indrette Parvingen saaledes, at Unger erholdes 4 Gange om Mæret i Marts, Mai, Juli og September. Hannen maa fjernes, naar Hunnen faar Unger, da den altid ødelægger disse, medens de ere unge. 8 Maaneder gammel kan Parving foregaa men bedst opfattes den endnu i 2 a 4 Maaneder til forat Ufkomne kan blive stærk og Hunnens Frugtbarhed ikke ophøre for tidligt. Hunnen bør ikke benyttes som Avlingsdyr efter fire Aars Alderen og heller ikke yngle mere end 4 Gange om Mæret. Til 7 Summer behøves 1 Han.

Kaninen spiser alt Slags Grønt, Rødder, Korn, Hø og fersk Værk. Som Hovedregel ved dens Fodring kan mærkes, at den i fangen Tilstand bør fødes mindst 2 Gange om Dagen, og at, om den ogsaa udelukkende kan leve af Grønsager og Rødder dog for Sundhedens Skyld og forat give godt fast Kjød, bør faa lidt Korn, Mel eller Klib. Medens Hunnen giver Die maa den noie passes med vædskesfuldt Foder. Kaninens Føde er altsaa saare billig; thi Poteter, Kaastrabi, Kaaftikke og Hø kan opdrives næsten overalt for en ringe Penges,

og hvor Cieren har Have, føder han Kaninen hele Sommeren og Høsten igjennem med Lugegræs, udtyndede Planter og Affald ved Indhøstningen, altsaa for Intet.

Uagtet det hovedsagelige om dens Stel nu er sagt, anføres dog for større Nøiagtigheds Skyld hvad man har at iagttage for hver enkelt Maaned i Aaret.

Januar. Bør forsynet med Poteter, Gulerødder og Rotabaga, og søt ikke fra Høsten af flere Kaniner paa, end vel kan holdes.

Februar. Hunnen føres til Hannen, at Unger kunne erholdes i Marts. Forrige Sommers Unger bør altsaa fedes Høsten og Vinteren igjennem, at Dyrene, om behøves, kunne være leilige for den nye Afskom. Fødeningen fuldendes i Løbet af 3 Maaneder, saaat de altsaa ere slagtfærdige 4 Maaneder gamle. Kaninen æder gjerne 3 Timer af Gangen og drøyer og fordøyer i andre 3 Timer.

Marts. Fød Kaninmoderen vel, medens den har Unger, og giv den saa meget, den vil æde.

April. Sørg vel for Ungerne og bland en Tøffe finstødt Salt i Kli eller Mel hver Dag, da dette er meget sundt for Ungerne og bringer Mælken hos Moderen til at svinde.

Sommeren og Høsten igjennem gjentages, hvad allerede er sagt. I November har 1 Hun altsaa givet 20 Unger, hvoraf 2 Kuld ere færdige for Bordet i Juli og September Maaned, det 3die i November og det 4de i Januar.

Fede Kaniner veie omkring 9 Skaal pund.

Dyr i yld Tilstand ere som bekjendt mindre underkastede Sygdomme end i Fangerskab. Nar-sagen hertil hidrører vel fornemmelig fra Fødens Beskaffenhed; jo mere Skov og Markføde man derfor kan give sine Kaniner, desto sikkere er man paa til enhver Tid at se dem friske. Men en Hovedbetingelse for at de skulle trives er det, at deres Indelukker holdes rene, tørre, rummelige og gjennemstrømmes af frisk Luft.

Bliver den almindelige Kanin syg, saa er det ikke Umagen værdt at holde Livet i den, men den bør strax skaffes af Veien. Da enkelte af dens Sygdomme ere smitsomme, bør de syge Dyr sættes i særskildt Bur, at Sygdommen ei skal udbrede sig.

Løst Liv. Mavesyge opstaar hos Kaniner som hos andre Dyr hyppigst af usund Føde. Holdes de alene paa Kaaal og Turnipsblade og andre værdifulde Vegetabilier uden passende Tilfats af mere tørt og nærende Foder, bliver Extremiteterne bløde, afgang i store Kvantiteter og Dyrene blive svage og dø, hvis de ikke hjælpes. Klid, Byg og Havremel standser Sygdommen. Af Vand gives dem i denne Tilstand for hele Dagen 2 Spisesser hver.

Rødssyge er en Syge i Nyrene, hvorved Urinen afgaar i formindsket Kvantitet og er blandet med Blod. Forkjølelse, Fugtighed og i enkelte Tilfælde usund Føde ere Sygdommens fornemste Nar-sager. Dyret læges ved at sættes i et varmt tørt Afstykke og gives Mælpsifer med kogte Poteter Alt varmt. 2 a 3 Spisesser Vand, hvori Klid er bleven udblødt, kan ogsaa gives hver Dag.

Dysbulmet Mave plager især Kaninerne, medens de ere unge, og naar de holdes trangt indelukkede.

Bugen svulmer op, og Dyret dør snart, naar det lades uden Hjælp. Luft og Bevægelse samtidig i Forbindelse med tørt Kornfoder samt meget lidet Vand kurerer Sygdommen. Rødder og Stille af Petersille og Gulerødder kunne ogsaa gives men ingen andre Vegetabilier under denne Sygdom.

Lever-syge. Sygdommen bestaar ligesom hos Faarene i, at Leveren angribes af Dem, der tilsidst efterlader Leveren som en raadden Masse. Alt hvad der kan gøres forat undgaa denne Syge er at holde Kaninhusene rene og tørre og give Dyrene godt og nærende Foder i tilstrækkelig Mængde. Den angrebne Kanin bør strax dræbes førend Sygdommen udvikler sig. Den er da lige tjenlig til Spise. Man antager, at Kaninen ved Vegetabilier æder i sig Drueæggene og at disse, hvis Dyrets Mave er i Uorden og slappet, ufladte passere ind i Leveren, som de fortære. Sygdommen forebygges altsaa ved i det Hele at behandle Dyrene godt.

Smie. Kold og fugtig Luft forarsager Betændelse i Strube, Luftrør og Lunger, hvoraf Vanskelighed opstaar i at trække Veiret. Sygdommens Nar-sag er altsaa den samme som for Følk og læges ved at beskytte Kaninen for pludselige Dverngange i Veiret samt at Afstuckerne holdes varme og tørre. Samtidig gives meget lidet Grønsfoder eller Vand, hvorimod de fodres med kogte Poteter der ere vel saltede og varme, samt god Havre og Klid eller Havremel. Efter-som Sygdommen aftager forandres Diæten gradvis, saaat Bøld og Kløverhø samt opstaaerne Gulerødder først gives og siden de vante Vegetabilier.

Skab opstaar gjerne af Mangel paa Renlighed, og der er kun liden Fare for at Kaniner angribes af denne Sygdom, naar deres Luffer holdes rene og luftige. De syge Dyr maa for ikke at smitte de øvrige fjærnes og bestænkes daglig med en liden Kvantitet Svovelsvovlsnit paa de angrebne Hudflekker.

Kaninskindet præpareres ved at lægges paa et Bord med Haarsiden ned og fæstes til Bordet paa alle Kanter med Smaaspiger. 2 Unzer Alum opløses i ½ Pot varmt Vand og med denne Oplosning fugtes Skindets Kjødside overalt med en Svamp. Dette gjentages nu og da i 3 Dage. Naar Skindet er tørt udtages Epigerne, hvorpaa det oprulles løselig langs efter med Haarsiden indad, forat bevare det for Støv. Derpaa miges Skindet ved at trække det paa langs og tværs over en passende skarpt Kant, der helst bør være ringformig forat enhver Del af Skindet kan blive bearbejdet.

Om Planternes kemiske Bestanddele.

(Af dansk Ugekrift for Landmænd).

(Foriættelse fra No. 22).

Se vi nu hen til den Mangfoldighed af Produkter, som Planteverdenen leverer os, kunde vi vel fristes til at anse alene Bekjendtskabet med Planternes Bestanddele for yderlig besværligt og forud

at opgive Tanken om paa kunstig Maade at bibringe Planterne de Stoffer, de maatte mangle. Det kunde ogsaa synes angstelig nok, naar vi se hen til, at Chemien har lært os at kjende nogle og tresindstyve Grundstoffer, der atter paa mangfoldig Maade danne yderst forskjellige Forbindelser.

Men ved nærmere Bekjendtskab med Planternes Bestanddele lære vi ikke mindre at beundre den Tarvelighed, hvormed Planterne vælge deres Bygningsmateriale, end den Rigdom paa Former, som de formaa at fremstille deraf. At forfølge Planternes Livsproces og Planteprodukternes Dannelse vil endnu kræve uendelig megen Flid og Skarp-sindighed fra Videnskabsmændenes Side. Langt simplere og lettere er det at gjøre sig bekendt med den nedbrudte Plantebygningens Materiale, og ene dette kan her være vor Opgave, for at vi kunne se, hvilke de Stoffer ere, paa hvilke vi, som Jordbrugere, snarest skulle henvende vor Opmærksomhed.

Ikke alene er Antallet af de Stoffer, som Planterne behøve til deres Udvikling, paafaldende ringe, men flere af disse ere, som vi strax skulle se, endog tilstede i tilstrækkelig tilgængelig Form i Naturen og have altsaa ikke samme Interesse for os, som de Stoffer, hvilke vi med Fordel selv tilføre Planterne.

De forbrændelige ogsaa kaldet organiske Stoffer, som udgjøre Hovedmassen i Planterne, danne ved Forbrændingen eller ved enhver Oplosningsproces følgende 3 Forbindelser: Vand, Kulstyre og Ammoniak, der ere sammensatte af de 4 Grundstoffer: Ilt, Brint, Kulstof og Kvælstof, saaledes at Bandet bestaar af Ilt og Brint, Kulstyren af Kulstof og Ilt og Ammoniakken af Kvælstof og Brint. Vi skulle kortelig omtale hvert af disse 4 Stoffer.

Ilt er en farveløs Luftart, som udmærker sig ved sin Tilhøielighed til at forbinde sig med andre Legemer; den forekommer overalt i Naturen; i ren Tilstand finde vi den i stor Mængde i Atmosfæren, hvoraf den udgjør $\frac{1}{5}$. Naar vi se Jernet paa vore Medflaaber i fugtigt Veir at belægges med Rust, saa er det Luftens Ilt, der forbinde sig med Jernet; dette iler sig, hedder det i det kemiske Sprog, det rustet, sige vi i daglig Tale. Betegnelsen af ædle og uædle Metaller har ogsaa Hensyn herpaa, thi vi kalde dem ædle Metaller, som ikke let ilte sig, altsaa ikke let ruste eller løbe an, medens de i samme Grad regnes for uædle, som de let indgaa Forbindelse med Ilt. For nogle Stoffer er Forbindelsen med Iltten saa naturlig, at de neppe kjendes uden i iltet Tilstand; dette er f. Ex. Tilfældet med vor Bærjord, hvis Grundstof, det saakaldte Aluminium, man først i den senere Tid har lært at kjende, men som man har begyndt fabrikmæssigt at tilveiebringe, og som muligvis vil komme til at spille en betydelig Rolle i Industrien. — Iltten er tillige det mest belivende Princip i Naturen. I ren Ilt vil en glødende Pind brænde i Flamme. Det er den samme Ilt, der opretholder Varmen og Livet i de dyriske Legemer, idet den ved Aandedrættet gennem Lungerne træder i Forbindelse med de fordoiede Fødemidler, som først derved blive brugbare for den dyriske Organisme. Hvor Iltten mangler i Luften, kunne Dyr og Mennesker derfor ikke leve. Dette

mærke vi allerede i tilslukkede Bærelser, hvor mange Mennesker ere samlede, thi vi føle os i saadan Luft bellemte og tunge, medens vi derimod føle os styrkede og oplivede, naar vi bevæge os i den frie Natur. Vi ville ogsaa finde, at Dyrernes forskjellige Livlighed staa i Forbindelse med den Mæsse Ilt, de optage i en vis given Tid. Derfor er Euglen et livligere, og vi kunne tilføie, et graadligere Dyr, end f. Ex. Froen eller Lidsen; thi disse Ting staa i nøieste Forbindelse: en stærk Optagelse af Ilt bevirker hurtig Fordøielse og dermed følgende stærkere Appetit.

Brint er ligeledes en farveløs Luftart, som udmærker sig ved sin store Letthed, hvilken Egenkab har gjort det muligt for Mennesker at foretage Luftreiser, idet man fylder Luftballonen med dette Stof. Det forekommer i Reglen ikke i fri Tilstand i Naturen, men er mest bekendt i sin uendelig vigtige Forbindelse: med Ilt, som Vand, og med Kvælstof som Ammoniak.

Kulstof er ikke som de 2 foregaaende en Luftart, men et fast Legeme, som vi kjende i dets forskjellige Skikkelser som Muld, Torv, Stenkul, Blyant og i dets rene Form som — den vandklare Diamant. Det forekommer imidlertid ikke oprindeligt som et fast Legeme i Jorden, men i sin iltede Tilstand som Kulstyre i Luften eller opløst i Vand, og kun ved Planternes Virksomhed, hvorved Iltten udskilles fra Kulstoffet, hjemfalder dette til Jorden, hvor det da gjør os god Tjeneste som Brændemateriale.

Kvælstof er atter en farveløs Luftart, der, ligesom de 2 førstnævnte: Ilt og Brint, i ren Tilstand ikke kjendes under nogen anden Form, end som Luft. Kvælstoffet udgjør $\frac{4}{5}$ af vor Atmosfære; det er det uskyldigste Stof i Naturen og forstjente derfor et bedre Navn, da det mere end andre skjætter sig selv og høist ugerne indgaaer Forbindelse med andre Stoffer. Det danner derfor en stærk Modsetning til den Ilt angribende Ilt; det forekommer ikke i den faste Jordmasse, men er netop anvist sin Plads i Atmosfæren til at fortynde Iltten, hvorved det er mekanisk blandet som Vand og Vin. Saa karakterløst Kvælstoffet er i fri Tilstand, ligesaa virksomt bliver det ogsaa, naar det først er traadt i kemisk Forbindelse navnlig med Ilt, som Sulfuretyre (Skedevand), eller med Brint, som Ammoniak. Det er i disse Forbindelser, at det tjener til Næring for Planterne og derigjennem for Dyrerne, og først i disse Forbindelser kan Kvælstoffet faa Værd som Handelsvare, hvortil dets forholdsvis ringe Forekomst i Naturen væsentlig bidrager.

Gaa vi nu over til at betragte de uforbrændelige, de saakaldte uorganiske Stoffer, Aflebestanddelene, saa finde vi her lidt mere sammensatte Forbindelser, de saakaldte Salte, der bestaa af 2 med Ilt (eller et lignende Stof) forbundne, men forovrigt i deres Egenkab modsatte Stoffer, Baser og Syrer; saaledes fremkommer af iltet Kalk (Base) og iltet Svovl (Syre) et med nye Egenkaber udrustet Legeme, den nyttige Gips; af den pirrende Ammoniak og den ædende Sulfure fremkommer den uskedelige Salmiak osv. Disse Salte optages af Planternes Rødder, opløste i Vand og stærkt for-

tyndede. Deres Sammensætning er ikke saa mangfoldig, som Tilfældet er med de Stoffer, Luften leverer, men til Gjengæld indeholde de lidt flere, dog i og for sig ikke mange, Grundstoffer, som desto mere kræve vor Opmærksomhed, fordi de ikke kunne erstattes sig selv, hvor de maatte mangle i Jorden. Til Baserne høre:

Kali og Natron, 2 nærbestegtede Alkalier, der ere os bedst bekendte i deres Forbindelser med Kulshyre som Potasse og Soda; indbyrdes adskilles disse lettest derved, at Potassen farver en ren Spiritusflamme violet, medens Sodaen farver den gul; begge ere let opløselige i Vand.

Deres Grundstoffer, Kalium og Natrium, kunne ikke forekomme i ren Tilstand i Naturen, da de have en saa stærk Tiltrækning til Jlt, at de endog brænde i Vand, d. e. ikke sig paa Vandets Beføstning; de kunne derfor, kunstigt tilveiebragte, kun opbevares i Stenolie (som er et iltfrit Legeme).

Kali findes i mange Stenarter, f. Ex. Graniten og sølgelig ogsaa i vor Lerjord, som er fremkommen af forstyrret Granit, og hvis Frugtbarhed for en væsentlig Del afhænger af dens Rigdom paa dette Stof. Men for vort Brug, i Husholdningen og Industrien, benytte vi det først paa anden Haand, idet vi søge det i Træernes og overhovedet Planternes Afke. Det forekommer her i meget forskellig Mængde, saaledes findes der i 100 Ld. Afke af Kartofler 80 Ld. alkaliske Salte, i 100 Ld. Afke af Raal 4—5, i 100 Ld. af unge Træblade 50 Ld. og i gamle Blade 15—20 Ld.

Natron forekommer ogsaa i vor Jord, men fornemmelig i Havet, som netop skylder sin Saltthed til Kogsalt (Klor-Natrium); det gaar derfra i forholdsvist stor Mængde over i Havplanterne og Strandplanterne, og af disse uddrages det atter til dets forskellige Brug i Industrien, som til Sæbe og Glas-Fabrikation. Vore Landplanter gjøre lidet Brug af dette Stof, som altid synes i tilstrækkelig rigelig Mængde at ledsage Kaliet. (Fortsattes).

Det gennem Bestyrelsen for Bærum og Asker Landbosforening bestilte Frø fra Skotland er ankommen og udleveres daglig hos Kjøbmand Joh. P. Olsen, Skibergsgaden No. 4.

Christiania Kornpriser.

Indenlandst

Hvede, 3 $\frac{1}{2}$ à 5 $\frac{1}{2}$ Spd.
Rug, 0 0 intet solgt.
Byg, 2 $\frac{1}{2}$ à 3 Spd.
Havre, 1 $\frac{1}{2}$ à 1 $\frac{3}{4}$ Spd.
do. tielig til Søb 9 à 10 %.

udenlandst

Rug østersøst 210—212 Pb. 4 Spd. 12 $\frac{1}{2}$ à 1 %.
Rug dansk 202—204 Pb. 18 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.
Byg dansk 186—188 Pb. 18 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ à 19 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$.
Hvede dansk 208—212 Pb. 5 $\frac{1}{2}$ à 6 $\frac{1}{2}$ Spd.
Erter dansk 4 Spd. 60 $\frac{1}{2}$.
do. østersøst 6 Spd.

Christiania Fiskepriser.

Sild, Kjøbmd. 6 $\frac{1}{2}$ Spd. pr. Td.
Sild, for Mtd. 6 Spd. pr. Td.
Sild, smaa do. 4 $\frac{1}{2}$ à 5 Spd. pr. Td.
Sild, for Christ. 4 $\frac{1}{2}$ à 4 $\frac{1}{2}$ Spd. pr. Td.
Sild smaa do. 18 $\frac{1}{2}$ à 19 $\frac{1}{2}$.
Storset 6 $\frac{1}{2}$ à 7 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Middelfet 1 Spd. à 1 Spd. 6 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Smaaet 4 $\frac{1}{2}$ 12 $\frac{1}{2}$ pr. Bog.
Rødstjer 7 $\frac{1}{2}$ à 7 $\frac{1}{2}$ 12.

Udgiverens Adresse:

Proprietær Schrøder. Bøll i Bærum.

Følgebld til Skilling-Magazinet.

Meteorologiske Dagttagelser

paa Christiania Observatorium.

1857. Nat. Juni.	Barometerstand i franske Lin. ved 0°.			Temperatur i Skyggen. R.			Veirdemærkning.
	kl. 7 F.	kl. 2 E.	kl. 10 E.	kl. 7 F.	kl. 2 E.	kl. 10 E.	
28	336'' 9	336'' 5	336'' 2	+ 08 0	+ 12° 9	+ 7° 5	Kart. NNO—OSO—WNV.
29	336 6	337 2	339 6	+ 9 1	+ 12 3	+ 5 5	do. N—O og stærk W.
30	340 1	339 3	339 5	+ 8 1	+ 12 9	+ 6 8	do. NO og SO.
31	339 3	338 2	337 1	+ 7 9	+ 15 6	+ 10 7	Lidt skyet. Sydlig Vind.
1	337 0	335 4	334 2	+ 11 5	+ 14 8	+ 9 7	do. ONO—NNW.
2	333 0	331 6	331 7	+ 6 5	+ 9 5	+ 7 7	Regn. N—NNW.
3	332 3	333 0	334 3	+ 9 1	+ 13 2	+ 9 4	Lidt skyet. Svag SSO.

Regnhøden = Linter. 4,12

Christiania.

Trykt og forlagt af W. C. Fabritius.